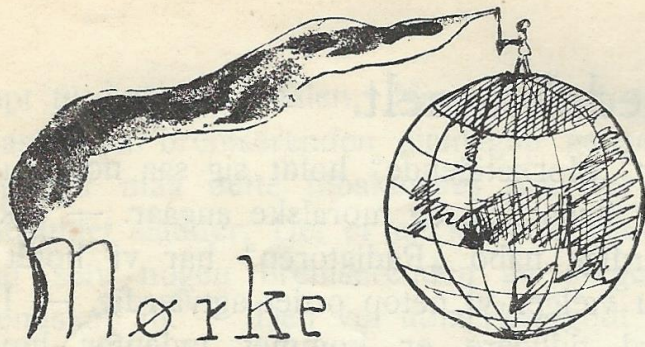

tidende

1. aargang.

Nr. 7.

Utkommer i Longyear City
1 gang maanedlig.
Eneste illustrerte blad.

4. mai 1923

Annoncepriser:
5 Spitsbergen-kroner pr. km.
÷ 100 % rabat.

Havet rolig sover,
maaker kredser over,

hæse skrik forkynnder
at nyt liv begynder,

at der sydfra kommer
frihet, liv og sommer.

Redaktionelt.

Vinteren igjennem har „Mørketidende“ holdt sig saa nogenlunde over vande, baade hvad det finansielle og moralske angaar. — I konkurransen med vor agtværdige nabo „Radiatoren“ har vi holdt os bravt. — Med velberaad hu vælger vi netop ordet agtværdig. — Ikke fordi dette blasfemiske ord tidligere er kommet indenfor hovedstadsavisens brogede spalter, men fordi vi nu, før vor sidste svanesang vil yde vor motstander den honnør ham tilkomme. Om end „radiatoren“ stund imellem har været tynd som pavens skjæg vil vi dog som ærlige republikanere, tyskere, engelskmænd og senegalesere takke ham fordi vi har været forskaanet for at høre hvad det nu forsamlede storting atter ikke har foretat sig, og fordi han har holdt landsmaal og vegt- samt avholdssnak utenfor dagens brændende spørsmål. — Kun en ting gjenstaar at klandre ham for. Naar han i sidste avis meddeler at studentersamfundets kjendte formand Fostervold er valgt til maalmænd kunde det ha sin store interesse at vite om ogsaa andre medlemmer av bestyrelsen er valgt ind i fotballaget. — „Mørketidende“s fromhet skyldes ellers ikke den ting at bladets politik eller polimik i nogen maate har forandret sig ei heller at nogen saadan frontforandring vil bli foretat, men kun, og kun den ting at det foreløbig lægger sine ben til hvile da den ikke agter at ødelægge utbredelsen av organer som „Aftenposten“ eller „Valdres' Daily Mail“. Man kjæmper ikke mot sine brødre. —

Siden bladets sidste nummer har vort sted været forskaanet for skandaler av alvorlig præg. — De vanlige streiker er intruffet, byens folkemængde har som tidligere skik og sedvane kræver vokset sterkt og en eller anden kat skal fremdeles ha faat 10 unger, saa forsaavidt er alt i orden. — De vanlige jægere har drad sine vanlige runder og er kommet tilbake med sit vanlige enorme utbytte, den vanlige morgen-blund smaker fremdeles godt og det vanlige ulyksalige salte kjøt blir fremdeles spist med sedvanlig appetit paa kontoret, saa fosaavidt er ogsaa alt i orden. —

Store verdensbegivenheter er indtruffet saa hyppig at vi kun ser os istand til at meddele de aller viktigste. Saaledes har byens upper ten moret sig med at falde i staver over ikke at kunne staa i hop samt tildelt kapteinen kongepokalen for stilfuld holdning som fraværende under rendet. — Likeledes har det samlede bystyre foretat en anstengende, flere dages skitur til Vandledningsdalen og der ydet skisporten uvurdelige tjenester. Dalen er forøvrig av let forstaaelige grunde om-

døpt til Anledningsdalen. Naar det ved nys nævnte leilighet har været paastaat at bremserenden gjentagne ganger slog op en skraldende raa gaplatter maa dette tilbakevises paa det kraftigste som kun værende ondsindet sladder. Det er alt andet en latterlig at ha ski som er glattere end selv nogen bremserenden av sørgelig erfaring har meget godt kjendskap til. — Den vet udmerket godt at naar det gaar som glattest med kullene ramler den av-sporet. —

Naar undtages den bagatel at solen øiensynlig lider av søvnløshet og har vanskelig for at gaa ned er redaktionens viden uttømt og den vil derfor som slutning kun nøie sig med en kraftig appel til det mer oplyste og forstaaelsesfulde publikum om at beherske sin naturlige vrede mot bystyrets formand og efter rolig overveielse forsøke paa at finde endel undskyldende momenter for det høist usedvanlige og forbløffende skridt han har fundet sig beføiet til at ta om vi end ikke paa nogen-somhelst maate skal forlange, ei heller vente at vor frihetselskende bys borgere vil yde ham sin støtte i denne pinible sak. — Redaktionen har efter megen alvorlig overveielse fundet at den dog ikke vil stille sig i opposition, men kun iagtta den strengeste nøitralitet da situationens spænding er slik at vi absolut ikke ved uttalelser i nogen retning vil øve pres paa borgernes tanker, men i frihet og under ansvar la en for alle og alle for en med klart hode og fornuftig sind lodde kundgjørelsens dybde og derav trække sine selvstændige slutninger. — Hvilken betydning formandens sidste bulletine kan ha med hensyn til vor bys vel eller undergang staar foreløbig ikke i menneskelig magt at forutsi — kun saa meget vet vi at det vil bety en omkalfatring av hvert enkelt individs liv og levnet, at det kan bety de største utvidelser, men ogsaa den sværeste elendighet. — Vor by er ikke gammel og har saaledes, frie borgere, ikke høstet mange erfaringer. Kanhænde kunde det derfor, før skridtet blev tat, være vel værd at mindes byer som Lhassa der i 6000 aar har stængt hvite mænd utenfor sine mure, og derved været forskaanet for en skjæbne som Babylons eller Chartagos. — Og vel borgere skal vi mindes at som det nu er har vi mat, klær og brænde nok. Ved at ophæve eller ialfald at gjøre brudd paa byens hellige grundlovs første § som siger at ingen skiber eller hvite mænd nogen-sinde maa sætte sine føtter indenfor vor stats enemarker kan vi vel faa et øket forraad av Freia spisechokolade og aqua vitæ samt faa penger for vore kul — dette hvite mænds gule metal som vi dog ikke har nogen bruk for heroppe. — Vort haab er dog at forordningen vil føre derhen at vi med glunten kan si at den blev upsongen til et 8-aarig, dundrande kalas og at bystyrets formand, der i den forløpne

tid har ført os velbeholdne over mange skjær ogsaa denne gang har vist sig fremsynt og hat forstaaelsen av hvad der tjener vor by bedst.

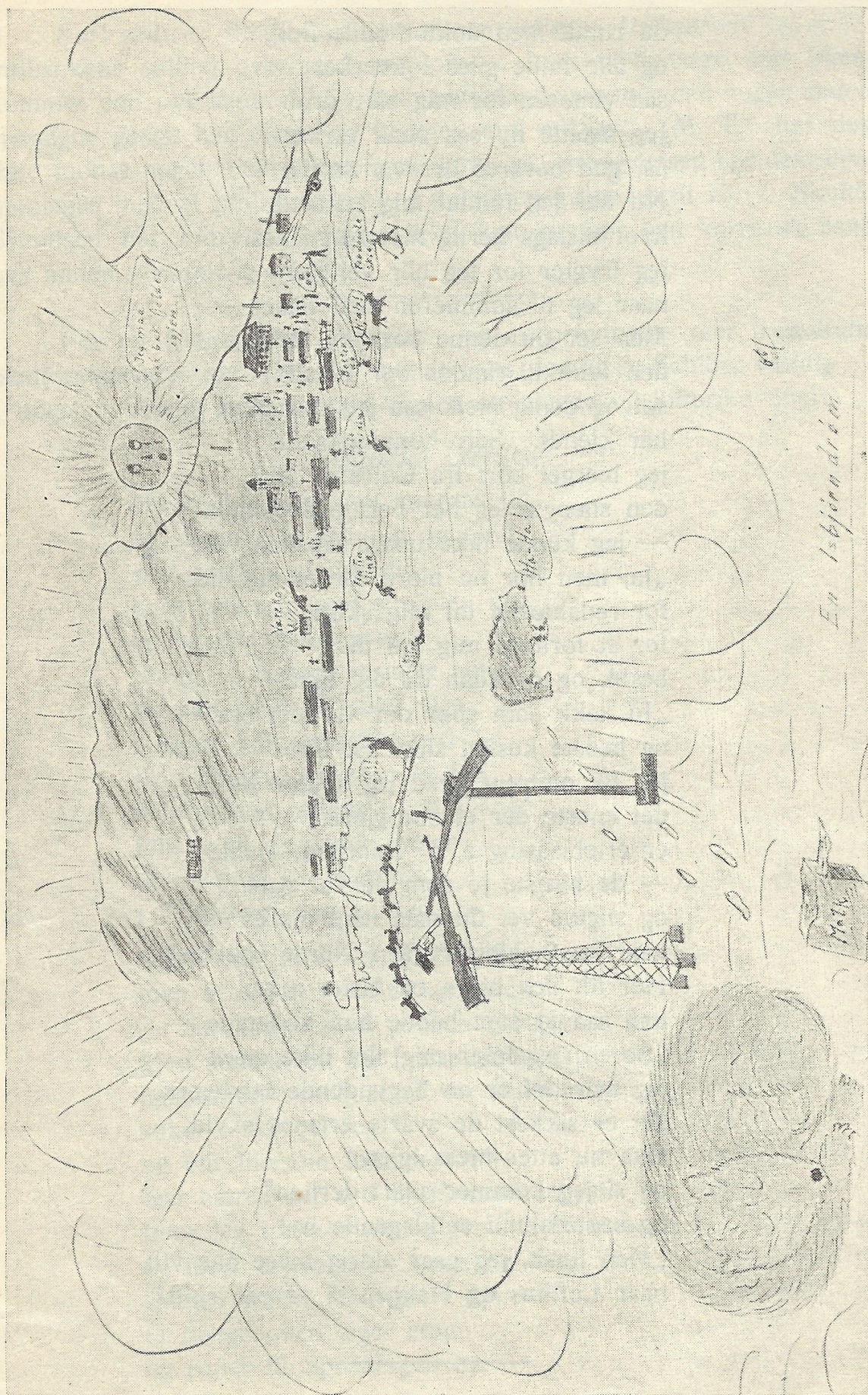
*

Efter denne i alle maater saglige og velskrevne artikkel vil vi gaa over til de mere alvorlige livets sider.

*

Vi ville indlede med en meget gammel og god historie, der ikke bærer nogen overskrift, men til gjengjæld baade billedlig og bokstavelig talt bærer præg av vor tids største vaander.

Hør nu her min kjære Søren
der sies du har lange øren
og du dig føler noksaa trygg
selv sittende oppaa en stygg
og gammel isbjørns brede rygg.
Gaa nu hen og faa i tale
den isbjørn med den lange hale
av bikkjer, folk med muskedunder
den stolt spadserende forbi
vor by en lørdag kl. 10,
og undslap nærmest ved et under.
Jo, jo, jeg sa saa mange takk
og samlede mit pik og pak
testamenterte til min brorsøn
og satte kursen for Kap Tordsen
hvor efter sigende i slummer
den isbjørn laa som al den kummer
vor by forvoldte. Kommer dit jeg om mig saa
og ganske rigtig, der den laa
med hodet næsten helt begravet
i noget der saa ut som lavet
av blik — Jeg nærmet mig og snart jeg sat
paa isbjørnens rygg med løftet hat.
Jeg spekulerte litt og saa ham gav et
velment spark saa op han sprat.
„Au Søren“, aa, din rakkerfant
man skulde tro du paa en kant
bestandig var naar slik du kommer —
Jeg husker dig fra sidste sommer

61.

En Isbjørndammen

Wald

du rundt med doktor Kiile fløi
og alle mine gjæs I kverket
saa vinteren for mig blev drøi.
Jeg maatte fly saa bena verket
aa, gud bevares der var støi —
Nu har jeg fundet mig ett sted
hvor alslags herlig mat kan faaes
jeg frygter for jeg blir vel fed
naar jeg til sommeren skal flaaes —
Men ser du denne boks av blik
den fylldt til randen var av slik
søt og deilig melk saa jeg ei maken
har kjendt. Selv honningkaken
jeg bjerget bort fra Cotesbay fikk
den slengte jeg her bort paa bakken
— jeg kunde ikke utstaa smaken —
„Ja, men hør nu bjørn fortæl mig lidt
for redaktøren hit mig skikte
for at forhøre mig om dit
besøk og hvordan du dig likte“ —
„Jo, takk som spør der var det bra
og bedste kosten stort set føres
jeg fik omtrent hvad jeg skulde ha
det eneste der ei bør gjøres
er erteblaasing a la' Romstad, Dahle
— de blaaste jo som de var gale
og sligtno vet du maa ikke gjøres
naar kostholdets rygte i Norge spørres“.
Her fik den bjørn en bister mine
han saa ut som hadde han hodepine —
„Søren, jeg føler mig slet ikke sterk
jeg tror det er en begyndende tandværk.
det er sikkert de svarte ertenenes skyld.
Gaa nu atter hjem igjen
og si jeg kommer snart derhen“ —
og saa tilslut i et klagende hyl
„Men husk, jeg gaar aldrig mere paa vift
naar Lofthus og Haugen ei er paa skift!“

Kort notice. Ifølge vor høit ærede kollega „Radiatoren“ er Centralbankens stilling overmaade tvilsom — Intet vilde være mer kjærkommet end om banken helt forsvandt da denne mer end nogen anden gjentagne gange har plaget og uleliget vort selskap. „M. T.“ har dog ikke mottat nogen bekræftelse paa dette, saa meddelelsen bør desværre modtages med al mulig skepsis og publikum formanes til ro. — Skulde Svendsen her indvende at han ikke kan ro faar han karre sig iland paa anden anvendelig maate.

Fra en fremragende størrelse i en av provinsens mer fremskutte bladforetagender har „M. T.“ mottat epos der er en Schiller værdig — I noget beklippet form gjentar vi den straalende og løfterike tittel:

— *Haabets Længsel* —

Nu stunder det mot vaarens tid
og sneen som saa høi og hvid
skal snarlig vandre did
hvor bøljorna mot stranden slaa
og farver kysten graa —
Sjung — Salio i maaker smaa
nu kan i Eders triller slaa
i høien luft og styrte ned
til søppeldyngen stor og fed
velkommen luftens hvite svaner
tilbake til de gamle baner
til arbeide, liv eller død
i dyngernes daglige brød —
Ogsaa jeg føler vaarens vinger
men armoden trykker og tvinger
— den kroppen til gruben bringer.
Men aanden er ute i blaanende sky
og kommer en baat til vor kullete by
søker i skroget jeg ly
og blir likesom født paany —
Saa bærer det syd til Finmarks kyst
hvor jeg trykker min pige til hærdeet bryst
og lever en sommer i sus og dus
sjelden ædru, men tidt i rus
til pengeboken siger stop
og roper til Spitsbergen op —

Som fremskridtsvenlig blad maa „M. T.“ i høi grad beklage at landsmaal og mæle har erobret sig en ledende plads i „Studentersamfundet“. For at gi vort publikum en liten forestilling om hvad dette vil si skal vi citere endel av et til os indløpet brev der vistnok med tendens har anvendt en stil der efter sigende skal være landsmaal.

Brev fraa Kolbotten.

Fyrst av alt maa eg fortelja kor Kolbotten ligg — Han ligg mitt millom Geneverdalen og Adventbokta, der himmelhøge fjell og nutar stænger soli ute nære indpaa halva aaret. — Ingen som berre har set han sku vilja tru han var ein livande plass for folk og krøttur, men det er ein gilde bunad for deim som heve kava her tjuge aar eller meire.

Naar no eg, gamle mannen heve teke skaftet med jarnspissen i handi for aa sende ut eit tagna brev herifraa saa gjer eg det for aa segja verdi at han Arne — han Garborg veit du — lyge saa det er fælt aa sjaa. Kanhænde kjem du ihaag dei ordi han ei gong sende fraa Kolbotten der han skriv at han snør aa han snør saa eg mest trur me vil snø ner. — Inkje er det sandt og aldrig verte det sandt, for saki er den, at mindre snø fins ikkje paa nokre stader i verdi, med unnantake kanhende Kongolandet der eg heve haurt av commanderen med bila at kjydna og flodhestarne gaar ute nere paa heila aaret — men han er naa ikkje alltid truandes. — Namnet paa bygdi kjem ellers av at her skal vare kol i fjellom kring bugti, men folk som heve døyd her i aaratal kan inkje mins aa ha set noko sligt saa eg trur mest av alt det er med dette som med snøen hans Garborg. Naa vil eg snakka om andre ting aa daa helst om denne snørelause talatuten me fekk up her ifjor haust eller so paa lag. Han er ikkje særs god og ingen hadde venta noge annat for den saki si skuld. Det maa jo vara sjølv sagt at er det vondt aa høyra naar me har snørene saa er det mykkje, mykkje værre naar ein skal prøve paa spare ind dei kronerne det kostar aa kjøpa deim aa meina det gaar godt utan. — Det er nok saa dei kan korte litevette adle dei stolparne og snørene men eg meiner no som saa at enten faar ein vara uten ordskifte med deim som bur utanføre der kjæften kan ropa eller ein faar ta kostnaden som han kjem. Men kasta pengarne ut av glaset og kjøpa jarnstolper og elektriske hestevandringar med mykkje meir utan aa høyra ei flis, det er reint ut vetlaust. — Med fiskje har det vore kleint ivinter saa storparten av aaret har me livd paa rapamat som du veit en kan kjøpa i desse blekspannane hans Bjelland og andre. — Du veit han helde utruligt med vind og andre greior, men eg tykkje han er særs god

berre ein gjere som han Oddmund Vik sa det og helde magamaal. —
Meir av nytt finnes ikkje her paa plassen saa no faar du senda mi
hjartevvarma helsing til alle i Adventbokta. Din trufaste *Edgar*.

Som bekjendt er første baat bl. a. denne gang belastet med herrerne
Foss, Rudie og Nilsen. I overmaade vakre og anslaaende ord har
„Harstad stiftstidende“ tolket den hjertegripende avsked samt ladet
trykke ett opus av herrerne. Vi tillater os at citere dem her tiltrods
for at det er „M. T.“s ufravigelige regel kun at anvende originalartikler.

Jeg har det ikke godt
for jeg har ikke faat
nogen saltsyre ombord
kun en tønde fra ifjor
er provianten med dit nord
— det er kummerlig at reise nu omstunder —

Foss.

*

Jeg svinger min lok
hei, vi klarer det nok
for Valdresgutter er ikke ræd for have(t)
Vel, litt kribbel i min mave
og litt rædsel for at dø
er naturlig paa en sjø
for en Valdris som er vant til skau og myrer —

Rudie.

*

Undre mig paa hvad jeg faar at se
av proviant deroppe —
det blir vel baade at graate og le
og er røret i fat og koppe —
nei, dette med inten — intendantur
kan gjøre en mand baade sint og sur
Gud gi at jeg atter var hjemme —

Nilsen —

*

Red. tillater sig at gratulere Harstadavisen med denne sympatiske
og geniale ide og haaber at kapteinen og Svendsen ved nedkomsten
maa bli en likesaa varm hyldest tildelt —

Som bestandig ellers ser „M. T.“ sig ogsaa denne gang istand til at gi sine abonnenter veiledning med hensyn til god literatur — Med undtagelse av en bok, Erling Gjølstens „Den snakkesalige“, som desværre blev anmeldt av en av vore yngste medarbeidere og siden blev konfiskeret av politiet som i høi grad moralfordærvende har vi kun høstet publikums udelte taknemmelighet. — Den nye bok som desværre kun altfor længe har staat ubenyttet og ringeagtet i messens bokhylde bærer den beskedne tittel „norsk—dansk handelslexikon“ og det berømte forfatternavn Th. T. Evanths pranger allerede utenpaa boken. Da pladsen denne gang desværre ikke tillater at vi citerer værket i dets helhet skal vi ved enkelte utdrag saavidt det staar i vor magt vise at vort agtede publikum er særlig skikket til studium av værket. —

Aager er efter straffelovens § 295 naar nogen ved retshandel utnytter nogens nød, letsind, forstandsvakheth eller uerfarenhet til at skaffe sig gjenstande til spotpris. — Vi henleder Svendsens opmerksomhet paa denne passus. —

A conto utbytte en viss rente som enkelte A/S utbetaler aksjonærene allerede før regnskapets avslutning. — Red. anbefaler paa det varmeste systemet til Store Norske. —

Adamseple — se citroner og oranger.

Akkordløn, betaling for en bestemt arbeidsydelse uten hensyn til den tid som medgaar hertil. Gjælder ikke paa Spitsbergen.

Akvavit — se spiritus — spiritus — se whisky — whisky — se alkohol. Alkohol har forskjellige navn som vinaand, spiritus sprit og brændevin. Av disse er spriten den fineste idet den indeholder 96 % alkohol og 4 % vædske. — Alkoholometri er læren om maaling av alkoholindholdet i blandinger av alkohol og vand. Dette er en nyttig lære. I forbindelse hermed skal nævnes at *potet* er en rotknold av planten solanum tuberosum der væsentlig anvendes til foring og brændevinsbrænding. —

Angora er en gjæt som leverer kameluld. — Størsteparten av angoragjættens uld faaes av det engelske Southdownfaar. —

Begyndelsen av en maaned eller primo. Hermed forstaaes tiden fra 1. til 10. For opgjør og lignende gjælder den 10. —

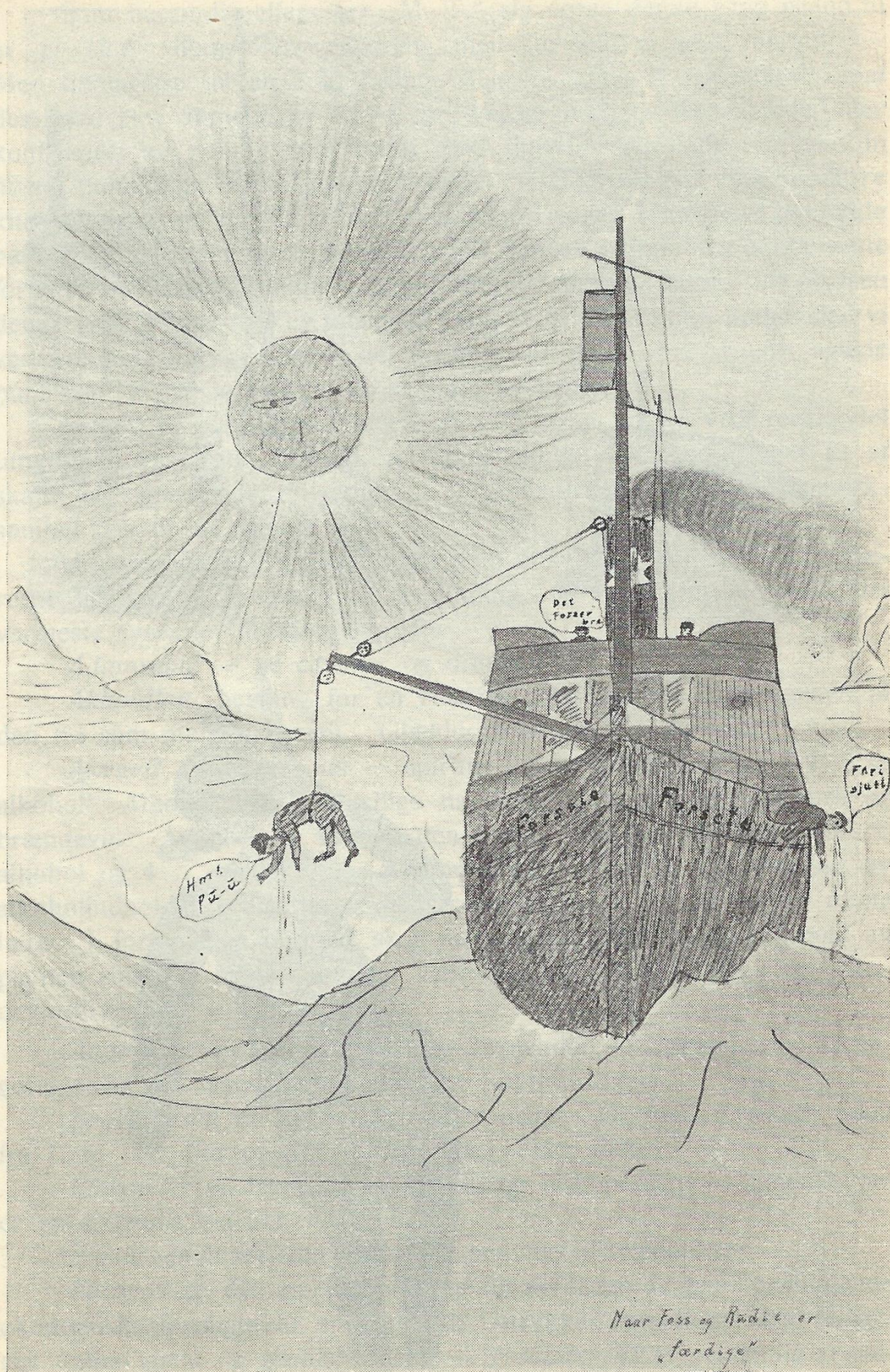
Biskop er en blanding av rødvin og biskopessens. — Sidstnævnte er en spirituøs ekstrakt. —

Elg er en hjort som væsentlig benyttes til ridebukser. —

Formue er det en person har tilbake naar de ham paahvilende økonomiske forpligtelser er fradradd. Uttrykket er gammeldags, se iøvrigt under gjæld og gjældsfaengsel. — *Haandskrift* er væsentlig ensbe-

Naar Kommer Forsete?
Vend!

Naar Foss og Andie er
'færdige'

tydende med gjældsbrief. — *Is* er forholdsvis godt kjendt i Norge. — Da det ogsaa anvendes endel paa Spitsbergen skal vi oplyse om at det almindelig skjæres i blokker efter en sidelinje av 0.5 meter, men nu helst fremstilles kunstig. —

Jernblik — se blik. — Dette er ikke helt korrekt. Man kan vel snakke om at hun hadde et smægtende blik, men ikke et smægtende jernblik. —

Jour — se a Jour. Av forstaaelige grunde undgaar vi imidlertid definitionen av sidstnævnte. —

Kaffe er en handelsbenævnelse for frøet av *coffea liberica* og forskjellige varieteer av denne. — Som særlig udmærkede sorter kan nævnes santos, mokka, bourbon — samt den som dyrkes i administrasjonen. — Inden kaffen drikkes bør den ristes eller brændes, fleraarig lagring forbedrer smagen, Ifølge konfidentiel meddelelse fra kapteinen bevirker sterk bruk en noget brunlig farve indvendig. —

Antedatere anføre tidligere datum paa skrivelsen end den hvorpaa den er utfærdiget. Vil ved første baats ankomst bli anvendt i stor stil.

Forhaabentlig er disse korte utdrag nok til at karakterisere værket.

Red.

Like efter at redaktionen var gaat i dressen strømmet der ind to saa elegante lyriske prestationer eller viser at „M. T.“ er nødt til at bryte sit taushetsløfte og nævne de store forfatteres navn. Den første skyldes overingeniøren og den anden ing Grøndahl. — Begge to — viserne altsaa vil senere paa kvelden bli sunget av det samlede bystyre. Foreløbig nøier vi os med en skaal for de to udmerkede mænd.

Første baat kommer imorgen

Mel.: Singdudelidei.

Og vintren var mørk, den var kald, den var lang
nu er den forbi og vi synger en sang.

Der kommer snart baat, ja, den er alt paa vei,
vi hilser og synger „Singdudelidei“

Og hvad har vi gjort siden baaten drog hjem?

sytti tusen ton kul har vi faat gravet frem.

De ligger paa Nesset i haug lang og brei,

snart skal de til Norge „Singdudelidei“

Foruten den køla? — Trekvart dussin barn,
det vet doktor Broch, skjønt han er ikke far'n.
For ret som det var maatte doktorn iver,
„nu kommer en unge — singdudelidei!“

At *køla* vor brænder rent prima er kjendt,
men tænk at med fjøset det kunde ha hændt:
At huset og griser og kuer huf nei
kunde gaat op i luer, Sindudelidei.

En dag det var fint veir saa tok vi os fri
for at hilse paa bjørnen som kom her forbi.
Men bjørnen fik skud efter skud efter sig —
„hvad er det for hilsen“ — Singdudelidei.

Paa vaarparten tre mand forsøkte sig lidt,
„Til paaske vi maaske gjør nabovisit,
vi laaner non bikkjer, i en fyk og en fei
vi drar til Braganza — Singdudelidei“.

De gik og de gik og de fik ikke stansa,
tilslut, ja saa kom de da frem til Braganza.
De brukte non uker paa det stykke vei —
men hjemover *fløi* de — Singdudelidei.

Og lapskaus til middag vi ikke vil ha,
tohundred og otti mand lægger op da.
Av saltkjøt, poteter og fett er vi lei —
vi haaber paa baaten — Singdudelidei.

Og nu har jeg sjunget min vise saalænge
og harpen jeg slaar paa, den har ingen strenge.
Vil De høre mer saa spør ikke mig —
nei syng heller alle: Singdudelidei.

Nu tak for ivinter vi alle vil si —
den gik *fort* før vi viste et ord var'n forbi.
Ja tak allesammen, det sier nu jeg,
nu alle paa engang: Singdudelidei!

*

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Mens „Forsete“ stævner mot islagte strand,
og glade forhaabninger vækker.

Om frihetens budskap for alle mand,
som kjæmper i kullandets rækker.
— Vi drikker og synger til harpens slag
en sang for den gryende morgendag.

Og har vi nu samlet til festlig lag,
først hilset det ny der skal komme.
Vi vil for den ventende travle dag
ei glemme det aar som er omme.
— Men nippe til bægeret en og hver
for landet der nord staar vort hjerte nær.

Og maa vi end skilles i kommende aar
skal minderne holde os sammen.
Om livet hernord, og om arbeidets kaar
om fester i fryd og i gammen.
— Vi løfter pokalerne alle mand
og takker for samvær paa polens rand.

Følgende to telegrammer er faldet i vore hænder:

Chefsmessen, Advent Bay.

God fangst, fint veir, tak for sidst, paa gjensyn. *Isbjørn.*
(Avsendelsesstationen utydelig).

*

Overingeniøren, Advent Bay.

Tørste er vi, tørstere blir vi, gjem litt til os, hilser vel mødt.

Foss, Rudie, Nilsen.

Som eksempel paa hvad enkelte personer mener at kunne by
bladets læsere skal vi indta følgende artikkel, der selvsagt er indsendt
anonymt. —

Storvildtjægeren, hr. ing. Sv. (skal antagelig være Svendsen) var
for en tid siden ute paa snaddejagt. I denne forbindelse gjør vi op-
merksom paa at storvildtjægeren hadde sin velforsynte snadde med da

han startet (i parentes ogsaa ved hjemkomsten — red. forstaar ellers ikke at det gaar an at ha en snadde i parentes). Da som bekjendt snadden har en forunderlig teist tok storvildtjægeren feil og skjôt endel av disse fugle — For sikkerhets skyld har redaktionen under denne skammelige artikkel placert fotografi av baade jæger og teist.

„Og de der lik trækfuglen reiste avsted,
i trang efter varmere toddy“ osv.

Avertissementer.

En brugt, men god mørkevinter byttes mot en rolig sommer. Henvendelse vinterhuset.

Da vi har bragt paa det rene at ett avertissement fra ing. Grøndahl skriver sig fra andet hold ser vi os nødsaget til at sløife det.

De der ønsker at komme i betragtning ved hundekjøring maa bestille billet snarest da omtrent samtlige pladse er utsolgt.

Salg foregaar *kun* i kontortiden.

Trekløveret.

* * *

Efter hvad redaktionen har bragt i erfaring skal fruene Westbye og Grøndahls tilstande efter store hundeulykke nu være saavidt tilfredstillede at de igjen agter sig ut i slæde. — „M. T.“ vil paa det alvorligste henstille til fruene om at holde sig borte fra hundegalskapen.

Samtidig anmoder bladet det agtværdige tykke publikum om for fremtiden at holde sig mest mulig inden dørs og aldrig gaa ut efter mørkets frembrud da ett bestemt rygte vil vite at hunden Pan snart skal slippes ut. Det er her nok at paapeke at bemeldte dyr ikke mindre end to ganger har revet bukserne av formand Pettersen, vetskræmt kapteinen samt paa anden maate blotstillet folk.

Da fru Westby har uttalt ønske om at faa Nationalteatret og Chat Noir op med første baat, men ikke ser sig istand til at bekoste avert. Kungjøres det paa denne maate.

Ny café!

Besøk vort sted!

Utsøkte varer.

Specialitet kold, salt lapskaus.

Kontoret L. C.

Et hus som garanteres absolut rullesikkert ønskes leiet i L. C. Rudie.

Da byen selvsagt ikke er i besiddelse av noget hus med denne dimension blir Rudie sandsynligvis foreløbig boende paa „Forsete“.

Efter første baats ankomst vil blødmer i alle fasoner bli serveret i Adm. mellem solopgang og solefald. *Foss.*

Da red. er ængstelig for at blødmerne vil fosse ut av ham anbefales det for opsamlingens skyld at anskaffe fos-fater.

Advarsell!

De der agter sig til Mount Nordenskiöld advares paa det kraftigste mot samkvem med telegrafstyrer, redaktør av „Radiatoren“ Einar Vestegaard. Denne ubehagelige person kommer nemlig med spørsmål som „saa De monumentet paa toppen o.s.v.“

Red. tiltrær advarselen.

Grundet snarlig avreise

realiserer jeg en kraftig gigt i høire skulderblad til spotpris. Kan eventuelt byttes mot gigt i andre legemsdeler.

Capt. Lundh.

Færdig med det.

Bak ligger vinterens nætter
og vinterens stilhet med
mørkets trodsige jætter
skal hvile et halvaar i fred
den vaarens holmgang er over
saa fred med de kjæmper som sover.

Hver nyets dag bringer mere sol
og hidsige vildfugleskarer
søker en sommer ved nordre pol
for vildfugleflokken farer —
drevet av længsel som fravær gav
tilbake hjem til det isfylde hav

Og mennesker, likesom fuglenes flok
faar disse færdetanker — —
kanhænde tyktes *en* vinter nok,
men ingen kan kaste anker
dernede, ved furu og grandækt jord
naar sommerlys straalere i nord.

Snart tegner det sort mot himlens blaa
snart stiger et skrog derute
om lidt begynder de kraner at gaa
og mætter vor første skute.
Vor stilhet er brudt av et rastløst jag
av myldende liv hver døgnetag.

Men før vi bukker vor stilhet ad dør
lad os følge de gamle skikke
og vise gubben litt god honor
hans skaal vil vi alle drikke
og dryg være skaalen som kommer
for stilhet som svandt og for sommer!

En forbryder er undsluppet kreds-fængslet. „M. T.“ bringer hans fotografi og fingeravtryk som taler for sig.

Tiden tillater desværre ikke nogen redaktionel hale saa vi nøier os med at la bladet citere Shakespeares' berømte digt fra „Faust“:

Et daarligt huved hadde det,
men hjertat det var godt.

Red. avsluttet i L. C. kl. 10 nat.

Einar Sverdrup,
uansv. red.

Herr

*„Mørketidende“s 1. aargang
er trykt i 100 nummererte
eksemplarer hvoran dette er
nr. 13.*

Longyear City